

הסופרת

דרך התלאות של מספרת לפידסום ספרה הראשון:

„כל מו"ל רצה לשכנב איתי!"

— אלא להסתגל למציאות: מצאתי עיי- תונאי אחד — חביב ונעים מאוד לשיחה — שהסכים להוציא לאור את הסיפורים. כמובן — בתנאי שאתמסר לו. היה לי חשוב מאוד להצליח כסופרת, ולכן הס- כמתי לתנאיו. „אבל כאשר באה שעת מילוי ההב- טחות — הרגשתי שאיני מסוגלת לזה. היתה לי הרגשה איומה. העיתונאי הניח

באין דוסטויבסקי, היא החליטה לקחת את המשימה על עצמה: „בהתחלה — אחרי שהשתחררתי מן הצבא — התחלתי לעבוד כעיתונאית בעולם האשה. נורא הצטיינתי שם. אפילו קיבלתי ציון-לשבח מטעם מכון הייצוא על אחת הכתבות שלי.“ אבל חצי שנה של עבודה עיתונאית הספיקה לה כדי להבין שלא בה נימצא היעוד האמנותי שלה: „בעיתונות כות-

הזמרת

כה. היא נמשכה חמש שנים, ועברה דרך כל ארצות אירופה, וחלק גדול ממדינות ארצות-הברית.

שם מצאה אלה שני יעודים אמנותיים: זימרה וקולנוע. „לא הצלחתי ביותר בתחור- מים האלה.“ מספרת אלה. היא הופיעה בתפקיד קטן בסרט, אבל „הרווחתי יותר כסף כאשר עבדתי במלצרות.“ כישלונה כזמרת וככוכבת קולנוע לא ייאש אותה. „תלום חיי היה עדיין להיות סופרת.“

מדורבנת עליידי מראות החלום הזה — לא הפסיקה אלה מעודה לנסות למצוא מו"ל עבור סיפרה.

חמש שנים לאחר שהשלימה את סיפרה, היא מצאה אותו. שמו היה אברהם ירון, והיא הגיעה אליו באמצעות ידיד משותף. ירון התאהב באלה דרך המכתבים. הוא שלח לה חצי כרטיס-טיסה לישראל, והב- טיה להוציא לאור את סיפרה.

לאחר שלושה שבועות של היכרות, הם התחתנו. וכך קרה דבר שאלה ניסתה להי- מנע ממנו כל חייה: המו"ל שלה — היה גם האיש שאתו ניכנסה למיטה.

„בצורה כזאת — זה באמת לא הפריע לי.“ מחייכת אלה.

הזוג המאושר נסע לבלות את ירחי- הדבש שלו באירופה. כאשר חזרו משם — הזמינו את כל ידידיהם למסיבת חתונה. אבל בזמן שעבר בין ההודעה על המסיבה עד למסיבה עצמה קיבלו הידידים הודעה חדשה: הם מתגרשים. המסיבה בוטלה. אבל לא הספר.

„זה מספיק לי כדי להיות מאושרת.“ מזהירה אלה. „סוף סוף, השבוע יוצא הספר שלי לאור. אני חושבת שכבר הגיע הזמן!“

6 פרצופים לאלה ברקת, כפי שהציעה את עצמה להוליבוד

את הראש הזקן והקרח שלו על גופי, ואז תקפה אותי בחילה איומה, וברחתי לביתי-השימוש. שם הקאתי בצורה נור- אית, ואחר כך ברחתי משם. „נסיון זה לימד אותי שלא זו הדרך. בכל אופן לא עבורי.“

אלה ירדה לאילת — מבלי שהצליחה להגשים את חלומותיה הספרותיים. לאחר שנתיים וחצי דרומיות, כאשר אספה די כסף — החליטה לנסוע לחו"ל. היא הגיעה בתחילה ליוון — שם התחילה לכתוב את ספרה אל שום מקום.

מ יוון עברה לגרמניה. „ביוון היה לי טוב בצורה יוצאת מן הכלל. חיי- תי בזול, ולא הפסקתי להתפעל מן החור- בות, מן האנשים, מן הכנסיות, מן האוכל הפשוט והטעים, ומן השמש. אבל נסעתי לגרמניה, משום שהיה לי מבוי סתום עם הספר, וקיוויתי לפתור אותו בגרמניה. באותה תקופה היתה ליחסי ישראל-גרמניה משמעות אקטואלית, והכנסתי את המש- מעות הזאת לספר.“

בגרמניה סיימה אלה את כתיבת סיפרה. אבל הדרך אל התחילה היתה עדיין ארוך

ביים על מאורעות היצוניים. אני רציתי לכתוב על הפנים. על מה שנימצא עמוק- עמוק בתוך הנשמה.“

כדי להגיע עמוק-עמוק, נסעה אלה רחוק-רחוק. היא שכרה חדר קטן אצל צייר בעין-הוד, והחלה כותבת סיפורים קצרים בקצב מהיר. אחרי שהיו לה 35 סיפורים, היא בחרה מתוכם 22 ונסעה בחזרה לתל-אביב.

בתל-אביב התחיל אחד הקטעים הקשים ביותר בויהודולורות שלה.

מ הר מאורד הסתבר לי שאף מו"ל אחד לא יוציא לאור את הסיפורים שלי סתם כך, בלי לקבל תמורה. ביקרתי אצל חמישה מו"לים, ואצל כולם חזר אותו סיפור על עצמו: הם היו מוכנים להוציא לאור את הסיפורים שלי, אבל בתנאי אחד: שאשכנב אתם. לזאת לא הס- כמתי.

„אני זוכרת שבאותה תקופה הודעתי עמוקות מן הטבע האנושי. עד שנתקלתי בזה במציאות — לא האמנתי שאנשים מסוגלים לבנות את עצמם בצורה כזאת. בשלב מסוים, החלטתי שאין לי ברירה

7 שבוע נודדה בישראל סופרת חד- שה. שמה — אלה ברקת.

ונא לא לבלבל אותה עם כוכבת-הקול- נוע שנולדה בשעתו — אלאונורה שיין. וגם לא עם העיתונאית אלה ברקת. כמובן שלא עם הזמרת אלה גרינברג. זוהי אמנם אותה אישיות — אך בהתי- גלמויותיה השונות.

א לה ברקת (31), בעלת השיער ה- י שחור, העיניים כנ"ל היוקדות, ועור הפנים הלבן-שקוף, היא פשוט בחורה בע- לת נשמה אמנותית. המנסה להוציא את הנשמה הזאת החוצה.

היא מנסה לעשות זאת כבר במשך עשי- רים שנה — מאז שפירסמה את שירה הראשון בדבר לילדים, כאשר היתה עדיין עולה חדשה מרוסיה, תושבת מעברה ו- מלאה רגשי-נחיתות. פירסום השיר מילא אותה באמביציה מלאת-תיקוה: להיות סופרת בישראל. „אבל זה לא כל כך קל. הויהודולורות שעברתי היתה מספיקה לדוסטויבסקי, כדי לכתוב שלושה ספרים עבי-כרס, לפחות.“ מעידה אלה.

השחקנית